
Vlado Ríša
AŽ PEKLO ZAMRZNE

1.kapitola Tamel

1.

RamRys se vzbudil, když se tma začínala měnit v kalné, nepřívětivé šero. Bolela ho kdysi zlomená noha, kterou mu kněz špatně srovnal. Od té doby chlapec kulhal a byl k smíchu všem dětem z městečka.

Rozhlédl se po ložnici a po rtech mu přelétl úsměv, když zahlédl Sentiho, jak má hlavu zabalenou do polštáře. To Benta ležel natažený jako pravítko a v jeho klidné tváři a mírném úsměvu bylo možné rozeznat silnou osobnost.

Ramovi se před očima objevila včerejší scéna večerní modlitby a šedavé ráno Ramovi zrudlo vztekem před očima.

2.

„... BentaRyse posílá náš pán Rrahú do Vysokých hor. Opět se tu objevil tamel a roztrhal několik krav z našeho stáda. Peke je mrtvý!“

V té chvíli hlas kněze přerušilo zavytí žen, které se teprve nyní dozvěděly tu krutou zprávu. Jejich pláč neměl konce. Všichni už měli po přijímání a dostali tak svou dávku svatého nápoje. Ram se otřásl, když si uvědomil, jak jim pohasínalo světlo v očích a nahrazovala ho tak obvyklá poslušnost.

„Táta tvrdil, že v tom víně musí být nějaká droga,“ blesklo mu hlavou.

Ženský nářek překryl fakt, že kněz, proti všem zvyklostem, posílá proti tamelovi, nejstrašnější šelmě zdejších hor, jediného bojovníka. Sice nejlepšího, jaký v městečku na kraji jezera je, ale stejně jenom jediného.

Dlouho trvalo, než se ženy uklidnily. Po víně, tak týden, byly vždycky citlivější na jakékoli emoční podněty, ale také poslušnější zvláště vůči Yessovi. A tak nikdo nezaregistroval vítězoslavný pohled, který na Bentu v té chvíli Yessa upíral. V knězově tváři se střídaly pocity vítězství a nenávisti, kterou evidentně cítil k rodině Rysů.

Ram ji mnohokrát na sobě poznal, když ve škole, kam docházel jako každé dítě z městečka třikrát týdně, odpověděl správně. Byl evidentně nejlepší ze všech dětí, které k Yessovi docházely. A po smrti rodičů, když už ho otec nemohl proti drobným i větším ústrkům bránit, se to stupňovalo.

Yessa nedovoloval Ramovi číst knihy, které zvláště dětem bohatších rodičů, vnucoval. Chlapec to nechápal, jako nechápal mnohé jiné věci. Mnohokrát to večer obrečel, když byl zalezlý někde na seníku, či v jiném úkrytu. Táta mu vysvětloval, že Yessa je hloupý, jiní kněží v hlavním městě by se chovali jinak, ale Ram mu to příliš nevěřil.

3.

Ram si bezmyšlenkovitě míchal kaši v misce a levou rukou se prudce ohnal po obtížném muchákovi. Zvedl oči a pozoroval Bentu. Mohutný bratr jedl rozvážně a klidně. Dokonce se mírně usmíval.

„Posílá tě na smrt!“ vybuchl Ram.

Benta se melancholicky usmál.

„To se ještě uvidí. Třeba jsem lepší bojovník, než si myslí.“

„Zapříčinil smrt našich rodičů a teď chce zabít tebe!“ nepřestával zvyšovat hlas Ram.

„Neřvi!“ ozval se klidně Senti a zarazil tak další výbuch Ramova vzteku. „Co by měl udělat?“

Sentiho hladká tvář, kterou nikdy nehyzdily vrásky od hlubokého přemýšlení, protože ho přemýšlet nebavilo, a navíc on viděl svět v jednoduchých a bezproblémových obrazech, byla vážná. „Na druhou stranu, má kluk pravdu,“ Senti se podíval na bratra bezelstnýma modrýma očima, „tamela ještě nikdo sám nezabil. Každý lov na něj přinesl několik mrtvých a zmrzačených. Měl bych jít s tebou“

„To nepřipadá v úvahu,“ zamítavě mávl rukou Benta. „Kdyby se něco stalo se mnou, musíte být dva, abyste to zvládli.“

Ram se znovu nadechl, aby pokračoval, ale Benta mu dalším mávnutím ruky usekl námitky ještě v hrdle.

„Tohle já všechno vím, ale nemohu nic dělat. Kdybych se Yessovi vzepřel, poštve na nás celé městečko. To v lepším případě. V tom horším nás nechá odvézt pro herezi do Krauty a tam nás všechny upálí. Musíte se spolehnout na to, že jsem bojovník a budu mít štěstí. Pokud se mi něco stane, Yessa se uklidní a budete mít nějakou dobu od něj pokoj.

„Co kdybychom odtud utekli?“ šeptl nakonec po chvíli trapného ticha Ram.

„Kam bys chtěl utéct?“ nakrčil čelo Benta. „V divočině…“

„... máme daleko větší šanci na přežití, než tady, kde si Yessa, nebo jiný kněz vždycky najde nějakou záminku, aby nás zabil," doplnil jeho myšlenku úplně jinak Ram.

„Není jiná možnost," uzavřel, podle něj, neplodnou debatu Benta a znovu začal jíst masovou kaši.

Lžíce tiše cinkala o glazurovaný povrch hliněného talíře a byl to jediný zvuk, který rušil náhlé ticho. Ram prudce odstrčil svůj talíř, až řídká kaše vycákla na stůl. Vyskočil tak prudce, že ho prudce píchlo v noze a s prásknutím dveřmi zmizel venku.

„Kdyby tě tak viděla máma," zabručel Senti k mizejícím zádům svého bratra a šel pro hadr, aby utřel rozlehlý stůl, určený pro početnou rodinu.

Benta polkl poslední sousto kaše, vytřel kusem chleba talíř, aby ho Senti nemusel mýt.

„Půjdeš si se mnou zacvičit? Potřebuju se pořádně rozhýbat?"

Senti kývl, zvedl se od stolu, sejmul ze stěny jeden z otcových mečů a beze slova vyšel z domku. Za chvíli se už za domem, na nevelkém plácku, který tam vytýčil ještě jejich děda, rozléhalo řinčení mečů. Ram to poslouchal se závistí. Ne, že by ho bratři nebrali ke svým cvičením, ale mohl s nimi soupeřit jen, když se příliš nehýbali. Jeho špatně srostlá noha mu prudké pohyby, natož běh, nepovolovala.

4.

Senti sebou zavrtěl a prudce kopl do pelesti, zřejmě se mu zdálo o nějakém lovu nebo boji. To byl obzor v němž se mladý silák pohyboval. Ozvala se dutá rána a Benta se probudil. Když uviděl, že Ram je vzhůru, usmál se na něj.

„Pojď se protáhnout se mnou ven, abychom ho nevzbudili," zašeptal.

Mohl by řvát jako rtur, ale Sentiho by to nevzbudilo. To, kdyby cinkl meč, to byla jiná. Ram se překulil na bok a sklouzl z postele. Postavil se opatrně na zchromlou nohu a čekal, jak se dnes bude chovat. Příliš nebolela.

Venku se už úplně rozednilo a bylo slyšet ptáky, kteří využívali nádherného rána, aby naladili svůj zpěv dostatečně vábně pro své samičky. Oba mladíci se sklonili nad dřevěným umývadlem, do něhož Benta přinesl vodu ještě včera večer. S funěním se oba umyli.

Cestou ven si Ram ulomil kus chleba, přece jenom včerejší nedojedená večeře mu nyní scházela. Benta na něj už čekal s dvěma dvoumetrovými tyčemi. Byla to Ramova nejoblíbenější zbraň. Nerad zabíjel, ale s tyčí, zvlášť když byla okovaná, se dokázal ubránit i člověku ozbrojenému mečem a nejen to, dokázal nad ním i vítězit.

Oba mladíci se rozhýbali přesně tak, jak je to kdysi učil jejich otec, vynikající šermíř, který z neznámých důvodů odešel z královské služby a uchýlil se do vzdáleného skoro zapomenutého městečka.

Benta svého bratra nijak nešetřil. A Ram si už dávno vypracoval systém, jak bojovat, aniž by musel zatěžovat slabou a bolavou nohu. Byl nepříjemným soupeřem, protože jeho způsob boje byl velmi neortodoxní, neuznával předepsané postupy, a tak s ním měl práci i tak dobrý bojovník jako Benta.

Hole na sebe narážely, vzduchem se neslo supění obou mladíků. Přestože to byl jen lehký trénink, za chvíli z obou tekl pot. Mělo na tom podíl i vyšlé slunce, neboť dnes oblohu nepokrýval ani jediný mrak. Už bojovali dobrou půlhodinu a Ram začínal cítit únavu v rukách. Rána za ranou dopadaly na dřevo masivních okovaných holí. Benta bojoval jako tanečník. Pohupoval se na špičkách a jeho technika byla založena na úhybných manévrech, zatímco Ram stál jako vzrostlý dub a pohyboval jen horní polovinou těla. Jeho hůl byla daleko pohyblivější, vynahrazoval jí nedostatečnou práci nohou.

Benta se smával, že se proti Ramovi špatně bojuje, protože porušuje všechna pravidla boje a člověk nikdy neví odkud přiletí rána.

Ram odrazil jeden z lehce naznačených útoků a Benta tak odkryl levou stranu svého těla.

Ram zaútočil ostrým koncem hole a Benta měl co dělat, aby vykryl zákeřný útok svého bratra. Ram využil energie, kterou jeho holi udělil bratr svým obranným úderem, otočil se na patě zdravé nohy, přehmátl na konec hole a trefil Bentu někam na levou klíční kost. Ten vůbec na překvapivý útok svého bratra nedokázal zareagovat, a kdyby Ram použil vší sílu, asi by Benta ani ten den a možná několik týdnů na žádný lov neodešel.

Kdykoli si potom Ram na tenhle okamžik vzpomněl, měl na sebe vztek.

„Možná, by to bývalo všechno dopadlo jinak," myslel si.

Takhle se jen zašklebil.

„Myslím, bratříčku, že je toho akorát dost," ukončil jejich ranní rozcvičku Benta. „Myslím, že by to mohlo skončit úrazem. Jdeme se najíst a vyhnat toho lenocha Sentiho z postele."

Spláchli ze sebe pot a vešli do domku. Senti opravdu ještě poklidně spal a Benta ho jen stěží vydoloval z postele.

Mezitím Ram udělal snídani.

„Senti, dneska máš na starosti dříví. Už ho nějak povážlivě ubylo. Doufám, že až se večer vrátím, že to bude v pořádku," podíval se přísně nejstarší bratr na prostředního.

„No, a náš benjamínek bude dělat co?" nedal se Senti. „Jako obvykle nic," vrčel.

„Zatímco ty ses válel v posteli, trénoval se mnou venku. Kromě toho jsem včera objevil ve stodole..."

Už nedomluvil, protože se prudce otevřely dveře, a do nich vešel kněz YessaStraba. Mužík byl oblečený do své oblíbené rudé kutny, v níž zanikalo jeho drobné, neduživé tělo. Ostré, pichlavé, tmavé oči byly oslněné z venkovního slunce, a tak se na okamžik na prahu zastavil.

Nadechl se, a než se mohl místností rozlehnout jeho ječivý hlas, řekl tiše Benta:

„U slušných lidí se klepe, Yesso. Ale tebe učit slušnému vychování je asi zbytečné, viď? To ty učíš jiné, a proto pro tebe to platit nemusí," jed z klidného Bentova hlasu jen ukapával.

Mužík zbrunátněl, chvíli to vypadalo jako kdyby chtěl vybuchnout, ale pak se ovládl.

„Spěchám se zeptat, kdy splníš přání našeho pána? Myslel jsem, že už dávno budeš na cestě."

„Možná jsi mě měl přijít vzbudit," řekl Benta s úsměvem, který se Yessovi vůbec nelíbil. „Nebo mě snad chceš doprovodit? Nějaký ten společník by se mi v boji docela hodil."

„Nevtipkuj!" štěkl Yessa. „Nesluší se, abys takto mluvil se služebníkem božím!"

„Se služebníkem ne, ale s tebou ano," šeptl si neuctivě pod nos Ram tak tiše, že ho zaslechl jen Benta a podíval se na Rama káravým pohledem, v němž ale byly vidět jiskřičky smíchu.

Yessa ještě chvilku postál u dveří, pak se prudce otočil, až mu kaftan zavířil kolem hubených kotníků a vyrazil ven. Nechal dveře otevřené.

Až když klapla vrátka, pokračoval Benta, jako kdyby je Yessa vůbec nepřerušil:

„... knihu, kterou jsem neviděl už několik let. Čítával si v ní otec, ale vždycky jen když si myslel, že ho nikdo nevidí. Vždy ji pečlivě schovával."

„To by mohla být…"

„Nefantazíruj," zarazil Benta Rama, „a prostuduj si ji. Třeba ti to nějak pomůže rozhodnout se, co dál. Nevím. Neměl jsem čas podívat se do ní. A oba, nezapomeňte, že teď dva dny máte být ve škole. Vlastně ty, Senti, jen dnes. Polní práce skončily, takže zítra je plánovaný lov na kachny. Do tří dnů bych měl být zpátky."

S těmito slovy se zvedl od stolu, vzal si batoh s proviantem a potřebnými věcmi, který mu připravil Ram. K tomu přibral krátké lovecké kopí, dýku, kterou zastrčil do boty, a svůj oblíbený meč.

Opásal se a zkusil, jestli mu všechno na těle sedí, jak by mělo. Pak se spokojeně usmál a vyrazil z domu. Za chvíli zmizel v lese, který začínal na severní straně městečka jen několik set kroků od posledního domku.

RamRys se za ním díval, a když bratr zmizel z dohledu, sklonil oči a zjistil, že jeho ruce objímají okovanou hůl tak pevně, až mu zbělely klouby.

2. kapitola Poprava

1.

Uplynuly celé čtyři dny, než se muži z městečka rozhoupali k pátrací akci po Bentovi. A trvalo další dva dny, než přinesli strašlivě rozdrásanou a zkrvavenou mrtvolu zpátky. A také kožešinu tamela, kterého Benta přece jen dokázal, byť za cenu vlastního života, zabít.

Nerosi, vůdce výpravy, rozprostřel stále ještě krvavou kožešinu na stůl v domku, a muži na něj položili Bentovo tělo. S úctou mu dali zlomený oštěp k pravé ruce.

„Našli jsme ho zabodnutý v tamelově oku," šeptl jeden z nich směrem k vytřeštěným tvářím obou bratří, kterým teprve nyní začalo docházet, že jejich nejstrašnější obavy se staly skutkem.

Senti se vrhl na bratrovo tělo a z očí se mu začaly hrnout slzy. Mohutným tělem mladíka otřásaly vzlyky a muži se začali vytrácet z

domku. Všichni věděli, jak bratři na sobě lpí, zvlášť po smrti rodičů. Benta se stal jejich vychovatelem a oba bratři k němu vzhlíželi s nefalšovanou úctou.

Ram zůstal stát v koutě a snažil se ovládnout své city. Začínal si postupně uvědomovat, že už nikdy ho jeho velký bratr nebude učit všechny ty zapomenuté, nebo schválně kněžími opomíjené, vědomosti, které ho naučil otec. Bloudil očima po místnosti a každá věc, na níž padly jeho oči mu připomínala bratra. Cvičný oštěp visící na zdi, vycíděný hrnec, položený na kraji sporáku, otcův meč zavěšený vedle dveří v rudé, sametové pochvě, i prasklá tabulka v okně, kterou Benta přelepil.

Vrzly dveře a dovnitř vešel YessaStraba ve své nezbytné, umolousané kutně. Pichlavé oči přejely místnost a Ramovi se zazdálo, že v nich viděl záblesk nezkalené radosti. Kněz přešel cupitavými kroky, tak typickými k jeho drobné postavě, k improvizovanému katafalku a přejel, téměř něžně rukou po tamelově kožešině.

Senti ho začal vnímat v okamžiku, kdy promluvil.

„Ta kožešina patří kostelu. Okamžitě ji tam přeneste. Kdo si to vůbec dovolil, takové znesvěcení, položit na ni...“

Muži, kteří stáli venku, se pomalu a nepříliš ochotně pohnuli, aby splnili požadavek kněze.

Senti vyletěl jako blesk. Jeho rychlost byla v městečku pověstná, při cvičných soubojích mu déle dokázal odolávat málokdo. Yessa se najednou ocitl ve vzduchu a nohy se mu směšně bimbaly zpod kutny. Chrčel a během okamžiku jeho tvář nabyla rudě fialové barvy. Oči mu vylézaly z důlků a rukama zběsile mával kolem sebe. Senti ho držel jednou rukou a druhou ho nepříčetně mlátil.

„Ty svině!“ řval. „Já tě zabiju! Tys mi zabil bratra...“

V té chvíli už na něm viselo pět bojovníků a páčilo mu Yessu z rukou.

„Nechte mě bejt! Já ho zabiju!“ rval se s nimi.

Trvalo hodně dlouho, než se jim podařilo bezvládného kněze vydolovat ze svalnatých rukou Sentiho. Kněz byl v hlubokém bezvědomí, z nosu mu tekla krev a jeho dýchání se velmi blížilo k chrčení podříznutého podsvinčete.

Muži ho rychle vynesli ven, u studny ho položili na zem, a začali ho křísit. Yessa měl rozhozené ruce a nehýbal se. Nerosi ho poléval z okovu studenou vodou. Proud dopadal na brunátnou, vyhublou a rozbitou tvář a

kapky se rozlétaly kolem. Po chvíli se kolem knězovy hlavy vytvořila velká louže. Nerosi přešlapoval, jak mu voda zatékala do děravých opánků. Muži stáli kolem a ani nedutali. Pohnul se vždy jen ten, který měl vytáhnout další okov. Rumpál skřípal, až mužům trnuly zuby. Když se kněz neprobíral, zavelel Nerosi:

„Dojděte pro Genka, ať si vezme s sebou brašnu s léky. Bude ji potřebovat."

Muž odběhl a za chvíli, po několika dalších okovech ledové vody, však Yessa otevřel oči a zachrčel:

„Nechte si toho, vy kreténi!"

Nerosi si hlasitě oddechl. Kdyby kněz zemřel odneslo by to celé městečko.

Chrám si takové věci nikdy nenechal líbit. I král se neodvážil postavit rozhodnutí chrámové rady.

2.

Ram dokulhal k Sentimu, který ležel na podlaze a mechanicky si stíral krev, která mu tekla z rozbitého nosu. Sklonil se k němu a snažil se ho zvednout. Senti pomalu zavrtěl hlavou.

„Nech mě bejt! Vypadni odtud! Za chvíli přijdou, a když tady budeš, seberou tě taky!"

Ram ho beze slova táhl po podlaze ke stolu, a pak štěkl:

„Vstávej!"

Senti se přetočil na břicho, klekl si, opřel se rukama o stůl a potom pomalu a nejistě vstal. Kapky krve dopadaly na čistou podlahu a rozstřikovaly se. Senti se opřel o stůl, na němž ležel jeho mrtvý bratr. Jeho krev se mísila se zaschlou krví mrtvého bojovníka.

„Vzpamatuj se," zuřivě dorážel Ram na staršího bratra. „Musíme odtud zmizet."

„Neblázni," oponoval mu Senti a potřásal hlavou jako rtur praštěný řezníkovou palicí, „nemáme šanci zmizet. Budou nás pronásledovat všichni a zabijou nás oba."

„Jo," souhlasil Ram, „ale máme alespoň šanci. Když tu zůstaneš, tak půjdeš jako tele na porážku."

„Možná,“ přikývl pomalu Senti, „ale ty máš šanci přežít. Já jsem mrtvý muž,“ přejel si hřbetem ruky nos a tu si potom otřel do košile.

„Jakej muž,“ prskl Ram. „Jsi trochu přerostlý kluk.

„Je mi už sedmnáct,“ hrdě odsekl Senti a narovnal se.

„A kromě toho Yessa si na mě něco taky najde. Pronásleduje naši rodinu už dlouho. Jsem přesvědčený, že i naši…“

„To si myslel Benta taky a nedávno to řekl veřejně,“ poznamenal Senti.

Ram došel k Sentimu a položil mu ruku na rameno. Bratr k němu pootočil pomlácenou hlavu a pokřiveně se usmál.

„Já vím,“ řekl po chvíli Senti, „že máš pravdu, ale co mám dělat. Sám bych možná utíkal nějaký ten den. Benta mě vycvičil docela dobře. Ale v tom případě to odneseš ty. Yessovi je jedno, koho z naší rodiny potrestá.“

„Tedy pokud tu tvoji masáž přežil,“ poznamenal s vážnou tváří Ram.

Pak oba chlapci vyprskli smíchy. Podívali se navzájem do očí a Ram nakonec pokrčil rameny.

„Počkáme a uvidíme,“ řekl klidně.

3.

Druhý den se konal pohřeb mrtvého hrdiny. Kromě hrobníka a Rama se nezúčastnil nikdo. Ram pomáhal starému Serikovi zaházet Bentův hrob a když na něm udusávali hlínu, zaslechl starcovu poznámku, řečenou ovšem tak tiše, že si ani nebyl jistý, jestli se nepřeslechl:

„Škoda, že místo tebe tamel nezabil toho prokletého kněze.“

4.

Yessa stál na kazatelně a hřímal:

„...z jedné prokleté rodiny. Musí být potrestán za napadení člena Svatého společenstva. Zítra bude poprava, neboť soud vynesl spravedlivý rozsudek.“

V celém kostele, který byl narvaný k prasknutí všemi lidmi z městečka, bylo ticho jako v hrobě. Lidé stáli namačkáni k sobě a nikdo ani nedutal. Většina z nich se dívala dolů a ti, co upírali oči na kněze, v nich neměli ani trochu souhlasu.

Yessa vycítil náladu v kostele a pokusil se ji rozptýlit:

„Z rozhodnutí kněžského kolegia vyhlašuji po popravě oslavu zabití tamela. Bude se slavit tři dny!“

V kostele panovalo i nadále hrobové ticho. Kněz se vyplašeně rozhlížel. Podobnou reakci nečekal.

Lékař Genk odvedl na jeho obličeji dobrou práci. Sešil mu drobné trhliny, ale monokly a modřiny odstranit nemohl.

„Zločinec byl odsouzený k smrti vodou.“

Kostelem proběhla vlna šumu. Přestože se Senti provinil tím nejtěžším zločinem, útokem na kněze, nedovolilo si Svaté společenství, zastupované Yessou, odsoudit ho k smrti, ale zvolilo takzvaný boží soud. Sentiho hodí večer svázaného do jezera, a když bude ještě ráno naživu, byl odsouzen nespravedlivě. Pravda je taková, že nikdo nepamatoval, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Nicméně odsouzenec přece jen měl šanci na přežití, a to bylo něco nepředstavitelného.

„A nyní přistupte k přijímání našeho pána Rrahúa,“ zakončil trochu nejistě Yessa.

Otočil se a zmizel za dveřmi, aby se za několik okamžiků objevil zpoza oltáře. Za ním šel pomocník a nesl malý soudek. Yessa přistoupil k první řadě sedadel, pozdvihl pozlacený pohár k nebesům, upil z něj, a pak dal napít starostovi. Byl ve tváři bílý a malá očka těkala kolem, jako kdyby čekal, z které strany přiletí rána.

Jakmile věřící vypili pohár do dna, načepoval Yessa ze soudku svatý nápoj a pokračoval ve své pouti kostelem. Ramův soused se olizoval v předtuše požitku, kterého se dostávalo věřícím jen šestkrát do roka.

Ram tomu nerozuměl. Jemu tekutina, kterou směl už dva roky přijímat, nic neříkala. Neměl žádné příjemné pocity, ani v něm nehárala boží přítomnost, jak o tom mluvili jeho spolužáci, ve svatém vytržení při hodinách s Yessou. Ani jeho bratři mu nebyli schopni vysvětlit, proč jsou jako rodina jiní. Prostě tomu tak bylo.

Ram se podíval Yessovi do očí, když mu kněz nabídl pohár k napití. Mužík sebou škubl, až tekutina vyšplíchla z poháru na zem. Ucukl pohledem, ale pak se vzpamatoval a nechal Rama, aby se napil. Poté rychle přešel k dalším věřícím. Ram si prohlížel výzdobu kostela a připadalo mu, že teprve nyní začíná chápat některé obrazy mučení a smrtí svatých, které visely na stěnách.

Yessa obešel všechny věřící a rychle se vrátil na kazatelnu. Nyní se nálada v kostele změnila.

„Nezapomeňte všichni zítra přijít na břeh jezera přesně v devět hodin večer," zahřměl přesně tak, jak byl zvyklý.

„Ano, náš pane," odpověděla mu většina přítomných.

Yessa se vítězoslavně podíval na Rama. Teď už věděl, že mu nic nehrozí. Všichni zase byli v jeho rukách. Ram si teprve v té chvíli uvědomil, že přijímání mělo být až za tři neděle.

5.

Ram otevřel dveře domku a strnul. Všechno, co v tam bylo, bylo zpřeházené. Ten, kdo cosi hledal, si ani nedal práci s tím, že by se snažil svoji přítomnost nějak zamaskovat. Ram se hluboce zamyslel, bylo mu jasné, že je to Yessova práce. Jen nevěděl, kdo tu špinavou práci za kněze udělal. Nemohl si vzpomenout na nikoho z městečka, kdo by nebyl v kostele.

Pak s povzdechem vešel a začal uklízet. Po chvíli však mávl rukou a zabručel:

„Vždyť je to pitomost! Co to vlastně dělám?"

A začal shromažďovat věci, které považoval za potřebné. Z tajného rodinného trezoru vytáhl těžký a naditý kožený váček, v němž cinkalo dobře pět set zlatých mincí. Vzal oba otcovy meče a ze své skrýše vyndal knihu, kterou dal Benta před svým odchodem. Ještě neměl čas se do ní podívat, ale měl takové tušení, že prohlídka jejich domku mohla mít nějaké spojení právě s ní. Všechno položil na stůl.

Vešel do komory a nohou odhrnul hromadu věcí, které se válely na podlaze. Přejel očima směsku na zemi a zamyslel se. Pak si klekl a začal se ve věcech přehrabovat. Trvalo hodnou chvíli, než našel to, co hledal. Nepravidelná koule z tmavošedého materiálu. Kdysi ji našel v otcově dílně a ani ten mu nebyl schopný říct, kde k tomu kusu podivné hmoty přišel.

„Možná to zbylo po pradědovi, ten měl sbírku podivností," řekl Ramovi tehdy.

Ram mnoha pokusy zjistil, že hmota plave, dá se teplem tvarovat a vůbec, že má spoustu užitečných vlastností. Hrával si s ní a používal ji na různé kulišárny, které vyváděl svým bratrům. To však už bylo dávno. Pak,

jako všechny hračky, skončil podivný kus hmoty pohozený v dílně na polici.

Nadhodil kouli v ruce a usmál se.

„Teď se bude hodit," zabručel si pod nos.

Bleskurychle uklidil ponk, přinesl velkou mísu plnou vody, kterou položil na starou, mírně orezavělou trojnožku, pod níž zapálil olejový hořák. Kouli hodil do vody a šel si najít něco k jídlu.

Za chvíli se vrátil, v ruce držel skývu mírně okoralého chleba na němž měl namazanou silnou vrstvu jarskového džemu, který ještě dělala máma. Mechanicky ukusoval chleba a sledoval jak se na dně mísy tvoří první malé bublinky, které se postupně zvětšují a posléze se odtrhávají ode dna a stoupají k hladině.

Když dojedl chleba, otřel si ulepené prsty o košili. Sáhl do vroucí vody a jediným prudkým pohybem vyhodil kouli ven z vřící vody. Sykl, protože se přece jen trochu spálil, ale nebylo to tak strašné.

Uchopil hmotu a začal ji silnými, šikovnými prsty tvarovat. Nebyla horká, jen změkla a poddávala se jeho záměru. Netrvalo dlouho a byla z ní placka asi deset centimetrů široká, půl centimetru tlustá a čtyřicet centimetrů dlouhá. Přitiskl si ji na záda a vytvaroval ji podle nich.

V té chvíli se už hmota přestávala poddávat tlaku jeho prstů, takže nelenil a opět ji hodil do vroucí vody. Pečlivě rozložil na ponku čtyři černé tkanice a uhladil je rukou. Tentokrát si vzal dlouhé kleště a vytvarovanou hmotu vytáhl z vroucí vody. Na každé kratší straně do ní vtiskl po dvou tkanicích.

Když hmota opět ztratila svou tvarovatelnost, přiložil si ji na záda a tkanicemi si ji přivázal k tělu. Na břiše udělal elegantní kličky. Na okamžik se zamyslel, jestli nemá tkanice zkrátit, ale pak si uvědomil, že Senti je mnohem rozložitější než on.

Zhasnul hořák a vzal mísu do dvou hadrů. Vyšel před dílnu a širokým obloukem vylil vařící vodu na vyschlou zem, která ji dychtivě vsála. Za chvíli byl na zemi jen tmavší kruh mírně navlhlé země a netrvalo dlouho a zmizel i ten.

6.

V ledabyle uklizené kuchyni stoupala pára z hrnce, v němž se vařil vykuchaný krasa. Ram se naklonil na hrnec a nasál do nosu příjemnou vůni a proti své vůli se olízl. Pak si uvědomil, že za poslední tři dny, od té doby co přinesli mrtvé Bentovo tělo, prakticky nic pořádného nesnědl. Sedl si ke stolu a pohledem kontroloval hromádku věcí, které se na něm kupily. Pak se podrbal na nose a řekl polohlasně:

„Neměl bych to tady nechávat volně. Kdyby sem někdo přišel, bylo by mu hned všechno jasné."

Vstal, přinesl z komory dva kožené vaky a věci do nich začal skládat. Když ze stolu zmizely všechny, zatáhl tkanice nahoře na vacích a odnesl je do komory, kde je schoval. Naházel na ně všechno, co nedávný „zloděj" prohledal a nechal válet na zemi.

Z polévky vytáhl maso, vhodil tam těstoviny a maso začal krájet na drobné kousky. Pak ho opět vhodil do polévky. Odtáhl hrnec z plotny a přestal přikládat.

Nalil si vrchovatý talíř a s chutí ho snědl. Překvapilo ho, jakou má chuť k jídlu, protože si bezmyšlenkovitě nalil ještě druhou porci.

Když ji dojedl, s povzdechem vstal. Přinesl kovovou misku s víčkem a zbytek polévky, byl ji dobrý litr i s těstovinami a masem, do ní nalil. Zavíčkoval a dal do síťky. Přihodil tam i kus chleba.

7.

„Já tě tam nemůžu pustit," bránil se strážný, mimo jiné jeden z nejlepších Bentiho přátel.

„Tak mě prohledej," vrčel Ram. „Žádnou zbraň nenesu a předpokládám, že nikoho z vás nenapadlo dát Sentimu najíst."

„To ne," pokrčil rameny mladík a opřel se o píku, kterou byl vyzbrojený.

„A právě tak mu nemůžu pomoct k útěku, když jste tady tři," mávl Ram k dalším dvěma strážným, kteří postávali opodál, sice ležérně, ale své zbraně měli na dosah ruky.

„Ale no tak jo," souhlasil strážný. „Tak mi ukaž tu tašku, co v ní neseš. Předpokládám, že v ní není skládací meč," pokusil se o chabý vtip, kterému se nezasmál ani on sám.

Ram k němu natáhl ruku s taškou a strážný ji zběžně prohlédl. Spálil si ruku o hrnec s polévkou a chvíli intenzivně foukal na popálené prsty.

„Tos' mi nemohl říct, že je to vařící?" vrčel ublíženě. „Tak už jdi a nebuď tam dlouho, ať to Yessa nevidí."

„Ten teďka spí po obědě a ještě tak minimálně dvě hodiny nevystrčí ten svůj všetečnej nos z ložnice," odsekl Ram, a pak se zašklebil, když si všiml, jak se všichni tři usmáli.

Znali Yessovy zvyky právě tak dobře jako Ram.

„Počkám, až se Senti nají, pak si vezmu zase nádobí s sebou, aby to Yessovi nedošlo," řekl už docela přátelsky.

Strážný vytáhl z kapsy velký klíč a odemkl vchod do jednoho z kostelních sklepů, který se občas používal jako vězeňská cela. Zašli dovnitř a strážný za sebou zamkl. Teprve pak otevřel další dveře, za nimiž ležel na otepi slámy Senti. Strážný postrčil Rama dovnitř a zamkl za ním dveře.

Senti zvedl hlavu, pak se podepřel na lokti a ušklíbl se:

„Cos provedl tomu starému hadovi, že tě sem taky šoupl. Myslel jsem si, že teď bude chvíli klid, abys mohl zmizet."

„Nic jsem mu zatím neprovedl, ale na to taky dojde. Teď jsi na řadě ty. Přinesl jsem ti něco k jídlu," Ram vyndal z tašky chleba a hrnec s polévkou.

Senti vyskočil jako postřelený krasa a řítil se k bratrovi. Vytrhl mu z ruky jídlo a zajásal:

„Je vidět, že mě máš přece jenom rád. Aspoň se před smrtí ještě jednou pořádně najím. Ten parchant Yessa mě už tři dny krmí nějakou studenou šlichtou, která se nedá jíst. Vždycky jsem si myslel, že se z toho pozvracím."

„No," podal mu Ram dřevěnou vyřezávanou lžíci, kterou mu udělal otec, „jen se pořádně najez, a pak se urychleně musíme pobavit o tvém umírání."

„Tak jo," přikývl hlavou Senti a těstoviny mu vylétly z pusy. „Taková škoda," poznamenal, ale ze špinavé země je nesebral.

Udiveně se podíval na bratra, který si vykasával košili.

„Co to máš?" zeptal se zvědavě.

„Víš, jak máš umřít?" zeptal se ho Ram.

„No, chce mě utopit," kývl hlavou Senti.

„Celou noc svázaný plavat nevydržíš. Tak jsem ti přinesl takovou malou věcičku," Ram rozvazoval tkanice a sundal si z těla tvarovanou destičku.

„Jenom doufám, že jsem trefil tvar tvých zad," utrousil.

Senti si stoupl a vytáhl si nepříliš čistou košili z ještě špinavějších kalhot.

„Doufám, že tě Yessa nenechá se vykoupat nebo převléct," zamručel Ram.

„Nechce mě ani nechat se umýt," řekl malounko plačtivě Senti.

„No bodejť," kývl Ram, „potřebuje, abys vypadal jako opravdový, zanedbaný zločinec, za kterého tě vydává. Takový, jakého nám vždycky ukazoval při vyučování..."

„Hm," přikývl Senti s plnou pusou.

„Tak se přestaň živit a nandej si to na sebe," podal Sentimu Ram placku s tkanicemi.

Svalnatý mladík ji chvíli převracel v rukách, a pak se důvěřivě podíval na bratra:

„Co s tím mám dělat?"

„Přivaž si to na záda. Mělo by tě to unést, aby ses nepotopil. Budeš muset vydržet tak do půlnoci. Do té doby mě budou určitě hlídat. Yessa některé věci neponechává náhodě."

Senti si destičku přivázal na záda a tkanice byly tak akorát. Pak si zastrčil košili do kalhot a znovu si sedl k polévce.

„Tak jez," pobídl ho Ram. „Za chvíli budu muset vypadnout, protože..."

„...Yessa se probudí," dodal chápavě Senti.

Lžíce zvýšila frekvenci a polévka vůčihledně ubývala. Za chvíli lžíce zazvonila o dno.

„Pokus se plavat, když to bude možné, směrem k severní pláži. Tam mám schovanou loďku."

„Já vím," ušklíbl se Senti, „ještě od jara, když jsi tam lovil husáry. „

„Přesně tak. Takže doufám, že o ní nikdo neví. Teď ji zkontrolovat nemůžu, protože předpokládám, že kdybych opustil městečko, Yessa by se určitě velmi rychle dozvěděl, že jsem někam zmizel, a šli by mě hledat. Jakmile však vypukne slavnost, tak mě nikdo nebude postrádat, zvlášť když budou přesvědčeni, že ty seš už dávno po smrti."

Ram vstal, sbalil věci, které sem přinesl a zabouchal na dveře. Za chvíli se ozvalo zaskřípění klíče a dveře se pomalu otevřely. Strážný od nich uskočil, jako kdyby čekal nějaký útok. Narazil zády do protilehlé zdi až vyjekl. Halapartna mu vypadla z rukou a s rachotem několikrát poskočila

po kamenné podlaze. Ram prošel dveřmi, zvedl zbraň a podal ji zmatenému strážnému. Zamkl za sebou dveře cely, podal mladíkovi klíč a řekl:

„Jdeme, ať nás tu Yessa neuvidí.“

Připomínka knězova jména strážného vzpamatovala natolik, že byl schopný otevřít dveře za nimiž už byli připraveni oba další strážní v bojové pozici. Jejich vykulené oči jasně prozrazovaly, že očekávají to nejhorší. O to víc je překvapilo, když ven vyšel Ram a za ním již uklidněný strážný. Snažili se nenápadně předstírat, že se vlastně nic neděje. Viditelně si však oddechli. Bylo jim jasné, že proti takovým bojovníkům jako je Senti, a nakonec i Ram, by jen těžko měli nějakou větší šanci. Právě tak si oddechli, že nezpanikařili úplně a nezačali volat o pomoc, protože to by byl velký průšvih.

3. kapitola Útěk

1.

Na břehu jezera, které mělo skoro kruhovitý tvar a průměr dobré tři kilometry, postavili kostelníci na Yessův příkaz nevysoké dřevěné pódium. Pracovali na něm skoro celý den, a protože to nebyli vyučení tesaři, také tak vypadalo. Trochu se kácelo na stranu, ale nakonec bylo dostatečně pevné, že pod drobným knězem nespadlo, když na něj vylezl.

Už se stmívalo a lidé se pomalu začali scházet na břehu. Od městečka sem přicházely celé rodiny, přece jen poprava jednoho z obyvatel nebyla tak častou záležitostí. Zvedala se oblaka prachu, protože už delší dobu nepršelo a mnozí kašlali, neboť jim vnikal do úst a nosu. Dva strážní přivedli Rama a donutili ho postavit se pod pódium, ke knězovým nohám. Yessa ho zřejmě chtěl mít pod dohledem.

Ram se opíral zády a dřevěnou stavbu a poté co se začalo zdát, že všechno trvá příliš dlouho, sedl si do prachu, protože ho začala bolet kdysi dávno zlomená noha. Proto neviděl ten první okamžik, kdy kára tažená oslotem vyjela z bran městečka. Poznal to, až v okamžik, kdy dav zahučel.

Opřel se levičkou o pódium, které se povážlivě zakymácelo a zaskřípělo. Strážní i Yessa sebou trhli, kněz se křečovitě chytil zábradlí. Ram vstal a dřevěná stavba se zklidnila.

Protože pódium stálo na malé vyvýšenině, viděl přes hlavy přihlížejících. Kára se kymácela po rozježděné cestě a za Sentim stál nahoře jeden ze strážných, který ho přidržoval, neboť mladík už měl svázané ruce za zády. Oslot šel klidně a důstojně, hlavu s parohy nesl vysoko vzhůru a modrýma očima se rozhlížel kolem.

Kára dojela před pódium a Yessa se syčivě nadechl k připravené řeči. Udělal však chybu, neboť nechal Sentimu volná ústa.

„Ty parchante, jehož matkou byla švábice!“ zařval Senti a jeho zvučný hlas se nesl do dáli. „Můžeš mě nechat zabít, ale teď mě moc mrzí, že jsem tě nepotrestal za smrt svých rodičů, kterou jsi způsobil, a také za smrt mého milovaného bratra!“

„Neposlouchejte ho!“ zaječel Yessa, ale jeho hlas postrádal zesílení kostela a Sentiho v tomto okamžiku překřičet nedokázal.

„Proklínám tě za smrt nevinných. Nevím jaká černá moc tě donutila pronásledovat naši rodinu, ale ta samá moc tě zabije! Určitě nepřežiješ celý měsíc! Zčernáš tak, jako je černá tvoje duše!“

„Hoďte ho do vody!“ zavřeštěl Yessa.

Tři svalnatí pohůnci popadli Sentiho, donesli ho na dlouhé molo, které vybíhalo dost daleko do jezera a hodili ho vysokým obloukem do vody. Mezitím se už dost setmělo. Světle oblečený odsouzenec letěl vysokým obloukem, a pak narazil na vodní hladinu, které se rozstříkla a za okamžik ho skryla.

Senti se už nevynořil.

Ramovi zatrnulo, protože si nebyl jistý, jestli strážní nakonec neobjevili záchrannou vestu, kterou bratrovi připravil.

Dav zahučel a zvuk to nebyl dvakrát příjemný. Sentiho slova zapůsobila i přes vliv svatého nápoje. Lidé se začali přibližovat k pódiu a jejich tváře nebyly přívětivé.

„Lidi,“ zařval vyděšený Yessa, „oslava na počest našeho boha a také potrestání nebezpečného zločince začíná za několik okamžiků na náměstí v městečku.“

Yessa se prudce odrazil a dopadl na káru, která zůstala stát nedaleko. Chatrná stavba nevydržela takové zacházení a s rachotem se zřítila. Ram jen tak tak uskočil, aby ho některý z trámů nezranil. Kněz popadl opratě a práskl jimi oslota přes široký hřbet.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Až peklo zamrzne**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.